

Xavi Alías: «La meva naturalesa és fugir de la massa; ens idiotitza i ens atrofia el criteri»

El cantautor de Sant Boi presenta el seu segon disc, 'Carib', de ritmes electrònics i afrocaribenys | L'àlbum s'ha elaborat seleccionant i enganxant sàmplers de vinils antics

Xavi Alias | Sergi Fuster

Després d'haver convençut amb el debut *La set de la balena* (Escafandra, 2014), **Xavi Alías** vertebrava una segona entrega de sonoritat renovada, *Carib* (Escafandra, 2017), on torna la mirada enrere amb la curiosa tècnica de seleccionar, tallar i enganxar sàmplers de vinils de segona mà. La vista, però, també es posa en el futur: inconformista amb l'etiqueta de cantautor folk, o potser amb ganes de demostrar que la música feta amb cura també pot ser electrònica i fer ballar, el llobregatenc barreja les lletres intimistes pròpies del gènere amb contundents ritmes afrocaribenys.

D'on prové, musicalment, Xavi Alías?

Escolto molta música i de molts estils diferents, però potser el que em caracteritza és la recerca constant de noves sonoritats per descobrir, i redescobrir bandes oblidades o amb poca repercussió també.

El concepte que engloba el nou disc és un terme extret d'un reportatge de Gabriel García Márquez. Què et va cridar l'atenció del terme "carib"?

Xavi Alías: El que ell explica sobre el típic caràcter caribeny, "*era tímido y triste, pero disimulaba*

esa doble condició su simpatía natural explosiva". Crec que aquest disc és ben be així, profund i melancòlic per dins i explosiu i lluminós per fora.

Aquest segon disc està aconseguit a través d'una tècnica curiosa de copiar i enganxar. Com va sortir la idea?

X.A: Volíem fer una cosa diferent, que ens engresqués i que ens permetés aprendre i evolucionar com a músics. Ens ho vam prendre com un repte i un joc al mateix temps. Després, en la recerca d'aquests vinils antics que no costessin més de 2 euros ens vam adonar que hi ha música molt bona que ha quedat en l'oblit i que aquest reciclatge sonor també és una manera de donar-li vigència.

Quins van ser els discos que vas seleccionar a la collita?

X.A: Van ser més de vint, en cito només alguns! Un maxi de **Carl Lewis**, "Break it Up", on va fer els seus primers passos en la indústria musical; una versió de "Everybody's Talkin" d'*El sonido mágico* de **Waldo de los Ríos**; "Now It's the Music" d'una *girlband* afroamericana del 1985 amb *sintes* delirants i baixos molt funkis; "Bongos del Sur" d'**Edmundo Ros**, concretament d'una versió de "En un pueblito español" d'on vam extreure moltes percussions; un grans èxits dels **Panchos**; un disc de piano i corda de música cristiana de **Rudy Atwood** i **Ralph Carmichael** del 1962; "Your Dance Date" with **Percy Faith**, una big band dels 60, i altres de grans èxits italians i d'**Erotic Music**, tot ben variadet!

Vas fer-ho així amb un objectiu estètic o per pur romanticisme?

En el fons som molt romàntics, i si hi ha una mica d'amor al fer les coses, l'estètica està assegurada.

El so del teu debut, *La set de la balena*, varia molt en aquesta segona entrega. Quina és la teva manera de concebre i treballar les cançons?

La manera de fer cançons és la mateixa que a *La set de la balena*. Neixen d'una melodia i normalment les trobo amb la guitarra. El que canvia és la manera com es produeix el tema, que fa que la cançó es transformi, però la llavor sempre hi és.

T'etiqueten com a cantautor folk, però la sonoritat del nou disc es desvia del gènere. Ets un inconformista, o has volgut demostrar que la música feta amb cura també pot ser electrònica i fer ballar?

Bé, si que sóc bastant inconformista i normalment crec que inconscientment m'allunyo dels cànons que agraden a la majoria. Sempre m'han agradat els grups minoritaris. Tot i que de vegades participo del *mainstream*, la meva naturalesa és fugir de la massa i les aglomeracions. Ens idiotitzen i ens atrofien el criteri.

Xavi Alias Foto: Arxiu de l'artista

Barreges lletres intimistes amb contundents ritmes afrocaribenys, experimentant amb el so sense oblidar les històries. En aquest sentit, qui t'inspira?

Sempre m'han atret ritmes com la samba, on les lletres són molt sovint tristes i nostàlgiques i el ritme sempre és frenètic i festiu. Un referent podria ser **Cartola**.

Has citat en alguna entrevista fins i tot el trap com a gènere que t'inspira. Què és el que t'atreu o et sembla interessant d'aquesta música?

Sobretot com a fenomen social, el so tan minimalista i narcotitzant, i la filosofia del fes-t'ho tu mateix.

Tens una proposta ben interessant. Quines perspectives tens d'obrir-te un lloc en l'escena musical alternativa?

Fer el que m'agrada, tenir la llibertat de fer el que vulgui a cada moment. Ara hi ha molta gent que fa molt bona música i s'arrisca, només cal esperar que el públic majoritari es vagi acostumant a aquestes noves sonoritats, que una altra música és possible! I anar a concerts en sales més reduïdes, a part de la sobredimensionada oferta de macroconcerts i festivals d'estiu.